

A close-up portrait of a woman's face, focusing on her eyes and freckles. She has light-colored eyes and prominent freckles on her nose and cheeks. Her hair is reddish-blonde and falls over her shoulders.

LINDA JANSMA

VER BRO KEN

DE GEHEIME INFORMATIE DIE HACKER
MARA ONTDEKT, BRENGT HAAR LEVEN
ERNSTIG IN GEVAAR...

DE CRIME COMPAGNIE

LINDA JANSMA

Verbroken

DE CRIME COMPAGNIE

CRÈME DE LA CRIME

Dit verhaal is grotendeels ontsproten aan de fantasie van de auteur. Verwijzingen naar werkelijk bestaande mensen, gebeurtenissen, organisaties en plaatsen zijn alleen bedoeld om het verhaal extra authenticiteit te verlenen. Alle andere namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn door de auteur bedacht.

Elke overeenkomst met de werkelijkheid berust op toeval.

© 2015 Linda Jansma

Omslagontwerp Alexandra de Vries, Studio 100%, www.studio100procent.nl

Boekverzorging Michiel Niesen, Zetproducties, Haarlem

Foto omslag Jasenka Arbenas

ISBN 978 94 6109 1352

NUR 330

Meer informatie over De Crime Compagnie op www.crimecompagnie.nl

ABEER

28-2-1992 ~ 12-3-2006

'I wanted her to feel the pain of our dead soldiers.'

– STEVEN DALE GREEN –

*'All that is necessary for the triumph of evil
is that good men do nothing.'*

– EDMUND BURKE –

Zweet parelt op haar voorhoofd. Ze kan het niet. Echt niet. Ze mag dan een hacker zijn, maar dit is wel iets anders dan het systeem van een doorsnee bedrijf. Alleen de firewall al; daar is geen doorkomen aan.

Haar vingers zweven boven het toetsenbord, aarzelend; haar hersenen lijken niet in staat de signalen door te geven om haar te laten doen wat er van haar verwacht wordt. En toch moet ze. Ze móét een manier zien te vinden, anders zijn de gevolgen desastreus. Voor een heleboel mensen. Voor Nederland.

De gedachte aan hén dringt zich aan haar op, vertroebelt haar blik als ze zich afvraagt of zij veilig zijn. Want dat is het belangrijkste: als ze hun maar niets meer kunnen aandoen.

Niet aan denken! Ze moet zich concentreren!

Ze knijpt haar handen tot vuisten om het trillen te laten stoppen, ademt even diep in en gaat dan door met de moeilijkste opdracht die ze ooit heeft moeten uitvoeren. Het lijkt allemaal zo onwerkelijk, alsof ze dit niet zelf meemaakt. Hoe is ze hier in vredesnaam in terechtgekomen?

TWAALF DAGEN EERDER

AMSTERDAM

MEI 2014

Met een venijnige beweging ram ik mijn wijsvinger op de re-
turntoets en grijns. ‘Daar,’ zeg ik. ‘Dacht je nou echt dat ik er
niet in zou komen?’ Ik laat me achterover tegen de leuning van
mijn stoel vallen en vervolg vergenoegd: ‘Ha, maar dan ken je
Mara de Wolff nog niet.’

Ik vouw mijn handen achter mijn hoofd en staar naar het
beeldscherm van de laptop die voor me op het brede bureau
staat. Nou ja, een bureau kun je het niet echt noemen; het is een
over de hele lengte van de kamer aangebrachte dikke plank aan
de muur, waarop alles staat wat ik nodig heb, van computer-
kasten en laptops tot externe harde schijven en routers aan toe.
Het ziet eruit als een enorme bende – overal kabels en beeld-
schermen, een opengeschoefde laptop, cd-roms, USB-sticks,
een iPad, wifi-kaarten, een PSU en diverse andere apparatuur –
maar ik weet feilloos waar alles te vinden is als ik het nodig heb.

‘*Time to explore,*’ mompel ik, terwijl ik een leeg scherm in het
Linuxsysteem open en `MSFCONSOLE` intyp. Na een seconde of
tien opent het programma en ontvouwt zich het beginscherm
van MetaSploit. Nog wat later weet ik met behulp van een door
mijzelf ontwikkeld scanprogramma waar de zwakke plekken
in het systeem van mijn cliënt zitten. Niet dat ik nu klaar ben.

Nog lang niet. Ik heb zeker een paar uurtjes nodig om alles te testen en daarna nog mijn rapport te schrijven. Ik glimlach als ik opnieuw een wachtwoord gekraakt heb en ik wil net het volgende commando intypen als mijn mobiel overgaat.

Verstoord kijk ik op. Verdomme. Waarom net nu? Wie het ook is, had ie geen ander moment kunnen kiezen om me te bellen? Ik pak mijn mobiel achter een niet aangesloten toetsenbord vandaan en kijk op het display. Streepjes. Heel even slaat mijn hart een slag over. Zou hij eindelijk...

Natuurlijk niet! Waarom denk je dat, elke keer als er iemand met een afgeschermd nummer jou belt?

Ik kijk naar rechts, naar de foto's die op het vensterbankje onder het smalle raam staan en voel even een pijnlijke steek. Dan wend ik mijn blik weer af, neem het gesprek aan en breng de mobiel naar mijn oor. 'Mara de Wolff'

'Mevrouw De Wolff?' klinkt een mannenstem. 'Van Security-Comp?'

'Dat klopt,' zeg ik.

'Ah, mooi. U spreekt met Richard Moorman van de Dutch Broadcasting Group. Ik heb u laatst gesproken over het testen van ons netwerk.'

Ik moet me even concentreren, maar dan weet ik het weer. 'O ja,' zeg ik. 'Ik heb u een offerte gestuurd.'

'Inderdaad,' reageert Richard Moorman. 'Ik wil daar graag op ingaan. Kunnen we de details nog even persoonlijk doorspreken? Bij mij op kantoor?'

Ik antwoord niet meteen, haal even bedachtzaam mijn hand door mijn haar. Het liefst handel ik zulke dingen via de mail af. Of telefonisch. 'Nou ja,' zeg ik uiteindelijk. 'Als u dat echt wilt, dan kan ik misschien wel even langskomen.'

'Wat dacht u van morgen om elf uur?'

Ik kijk weer naar de foto's op de vensterbank. 'Ja,' zeg ik dan. 'Ja, dat is goed. Ik ben er om elf uur.'

Nadat ik het gesprek heb beëindigd, staar ik even naar het beeldscherm voor me, waarop nog steeds MetaSploit geopend staat en de knipperende cursor geduldig op me wacht. Misschien is het weleens goed dat ik de deur uit moet. Dat kom ik toch al te weinig, sinds...

Niet doen! Dat heeft geen zin.

Ik adem even diep in, recht mijn rug en rol mijn stoel weer naar voren. Als ik opschiet kan ik de tweede fase van deze *pentest* voor het einde van de middag afhebben. En daarna heb ik de hele avond voor mezelf.

Het loopt al tegen zeven uur als ik besluit het voor vandaag voor gezien te houden. Een aantal testen zijn gedaan, ik heb bekeken wat mijn vervolgstappen gaan zijn en nu... nu ben ik zo moe als een hond. Daarnaast knort mijn maag en ik besef dat ik de hele dag nog niets heb gegeten. En dat is dom, weet ik uit ervaring. Een te lage bloedsuiker maakt me kribbig en alhoewel ik helemaal alleen woon en niemand heb waarop ik me kan afreageren, probeer ik dat toch altijd te voorkomen. Vooral omdat ik me er flink beroerd door kan voelen.

Vanuit mijn werkkamer loop ik door de lange gang naar de keuken, waar ik een blik in de koelkast werp en tot de ontdekking kom dat ik vergeten ben boodschappen te doen. Verdomme, net nu ik geen zin heb om naar de supermarkt te lopen. Maar ik moet toch wat eten. Ik denk aan Hassan, van de snackbar op de hoek. Zijn frietjes zijn heerlijk, om over de satésaus nog maar te zwijgen. En ik hoef er niet ver voor, nog geen honderd meter. Goed plan, besluit ik, als mijn maag opnieuw hevig rommelt.

Ik pak mijn sleutels en mijn portemonnee, en ren even later de trappen af. Net als ik de tweede verdieping voorbij ben, gaat achter me de deur van het appartement onder dat van mij open, en steekt Rudi zijn hoofd om de hoek.

‘Marrie!’ roept hij.

Ik ben inmiddels al een trap lager en even aarzel ik. Zal ik doorlopen en doen of ik niets gehoord heb? Ik heb trek, en Rudi kennende houdt hij me weer een eeuwigheid aan de praat. Maar toch kan ik dat niet. Behalve het feit dat dat niet echt in mijn aard ligt, vind ik hem veel te leuk om hem zomaar te negeren. Net als ik heeft hij weinig vrienden, en is zijn dementerende moeder, die in een verzorgingshuis woont, zijn enige familie. Dat is overigens meer dan ik heb; wat familie betreft ben ik hier helemaal alleen. Niet dat ik om gezelschap verlegen zit, helemaal niet, maar Rudi grijpt alle kansen aan om met iemand een praatje te maken. Vooral met mij.

‘Ja?’ roep ik terug.

Ik hoor zachte voetstappen op het overloopje en twee tellen later verschijnt Rudi boven aan de trap. Zijn warrige blonde haar steekt alle kanten op en zijn ogen glinsteren vermakelijk als hij op me neerkijkt en zegt: ‘Je ziet er mooi uit.’

Bijna schiet ik in de lach. Grapjas. Alsof ik trendy gekleed ben in mijn joggingbroek en t-shirt. Tel daarbij op mijn stugge, rode krullen en mijn van nature nogal bleke gezicht, en je hebt het toonbeeld van een doorsnee zesendertigjarige die te ongezond leeft.

‘Is dat alles wat je wilt zeggen?’ vraag ik. ‘Want ik moet dringend weg.’

‘Ik heb een pakje voor je,’ zegt hij.

‘Een pakje?’ echo ik. ‘Wat voor pakje?’

‘Uit Amerika.’

Met opgetrokken wenkbrauwen staar ik naar boven. ‘Hoe komt dat bij jou terecht?’ vraag ik.

‘Ik kwam de bezorger vanmorgen tegen, beneden, voor de deur.’

‘En toen gaf hij mijn pakje aan jou?’

Hij haalt zijn schouders op. ‘Ik zei gewoon dat ik je partner was.’

Even weet ik niks te zeggen. Sterker nog, ik weet niet of ik nou boos moet worden of niet.

‘Met andere woorden,’ zeg ik langzaam, ‘je hebt mijn pakje al de hele dag bij jou thuis liggen? Had je het niet even boven kunnen brengen? Misschien zat ik er wel op te wachten!’

‘Dat heb ik gedaan,’ reageert hij. ‘Ik heb op je deur geklopt, maar je deed niet open.’

Ik zwijg, probeer me te herinneren of ik iets gehoord heb, maar het enige wat ik nog weet is dat ik urenlang met die pentest bezig ben geweest. En aangezien ik mijn werk altijd in op-
perste concentratie uitvoer, zou het best kunnen dat ik Rudi en zijn geklop helemaal niet heb opgemerkt.

‘Het is een boek,’ merkt hij op.

‘Hoe weet jij dat nou,’ zeg ik lachend, terwijl ik de trap weer op loop.

‘Omdat het uit Amerika komt. Daar koop jij altijd je boeken.’

Ik ruk het pakketje uit zijn hand. ‘Niet alleen daar,’ werp ik tegen.

‘Waar gaat het over?’ vraagt Rudi, zonder op mijn opmerking te letten.

‘Over netwerkbeveiliging,’ zeg ik.

‘Cool.’

Ik glimlach. Of het een cool boek is moet nog blijken.

Ik wil net zeggen dat ik weer ga, als Rudi vraagt: ‘Wanneer heb je tijd voor mijn computer?’ En bij het zien van mijn niet-begrijpende blik: ‘Je hebt beloofd hem op te schonen en meer ruimte te maken op de harde schijf.’

Dat is waar ook. Dat had ik hem beloofd. Weken geleden en alleen al daarom kan ik hem niet opnieuw afschepen. ‘Don-
derdag?’ stel ik dus voor.

Zijn lach is ronduit voldaan. Natuurlijk, meestal geef ik niet

zo snel toe; dat laten mijn werkzaamheden niet toe. Wat zo ongeveer wil zeggen dat ik dagelijks van 's morgens vroeg tot 's avonds laat achter mijn computers zit en vaak gewoon geen tijd heb – of tijd wil maken – voor andere dingen. Maar om eerlijk te zijn heb ik hier wel zin in. Even iets anders dan mijn eigen apparatuur. En even iets anders om tegen te praten dan mezelf.

‘Om een uur of drie?’ vraagt Rudi. ‘Neem ik de middag vrij. Als je dan blijft eten, maak ik wat lekkers.’

‘Net als die pizza van de vorige keer zeker?’ zeg ik lachend.

‘Dat was een vergissing.’

‘Zeg dat wel. Een diepvriespizza in de magnetron opwarmen is niet echt verstandig.’

‘Marrie, een ver-gis-sing,’ herhaalt Rudi.

‘O, dus nu ga je hem in de oven zetten?’

Hij snuift. ‘Ik ga iets heel speciaals maken. Wacht maar af.’

‘Nou, ik ben benieuwd,’ zeg ik. ‘Maar het is goed. Je ziet me donderdag om drie uur.’ En om aan te geven dat het gesprek hiermee is afgelopen, steek ik mijn hand naar hem op en loop de trap weer af, mijn pakketje stevig onder mijn arm geklemd. Als ik bijna beneden ben, draai ik me nog even om en roep: ‘En noem me geen Marrie!’

I

AL BAGHDADI, AL-ANBAR, IRAK

OKTOBER 2007

Een fijne motregen daalde neer op de zanderige wegen van het dorp. De hete zomer had vrijwel al het groen doen verdorren en slechts hier en daar was nog een klein stukje grond te zien waarin gras zichtbaar was. Krekels sjirpten. Het namiddaggebed was ruim een uur geleden afgelopen en de moskeegangers waren naar huis gegaan om zich voor te bereiden op de avondmaaltijd, die op deze tweede dag van het Suikerfeest overvloedig zou zijn.

Terwijl gezinnen zich terugtrokken in hun kleine, donkere huizen, klonk in de verte het zachte geronk van een motor. Geen geluid waar de inwoners, als ze het al hoorden, vreemd van opkeken; er reden regelmatig jeeps en andere militaire voertuigen door het dorp. Niemand schonk er dan ook aandacht aan, toen de wagen stapvoets over de smalle weg langs het dorp reed. In de verte doemde de minaret van de Abu Hurairahmoskee op en de wagen stopte langs de kant van de weg, naast de verdorde stam van een lage palmboom. Het stromende water van de Euphrates-rivier ruiste in de verte, wat op een bepaalde manier lieflijk klonk in de langzaam intredende duisternis. De maan was nog niet op, waardoor de auto – een legergroene NAS Defender – een sinistere uitstraling kreeg. Zoals

hij daar stond, met draaiende motor en piepende ruitenwissers zwiepend over de te droge voorruit, leek het alsof hij ergens op wachtte. Een straathond stak de weg over en verdween in het schemerdonker tussen de huizen links van de weg.

Een vage beweging was nu waar te nemen in de Defender. Heel even maar. Toen trok de auto weer op en vervolgde zijn weg, langs de huizen, waarvan bij sommige de tuin werd ont sierd door bergen zand en puin. Overblijfselen van gevechten tussen Amerikaanse troepen en het Iraakse verzet, die zoals elders in Irak en het nabijgelegen Bagdad nog steeds verhevigden. Net als het sektarisch geweld dat ook meer en meer toenam. De snelheid van de Defender werd opgevoerd, waardoor het zand en het stof achter de auto opwaaiden, ondanks de gestage motregen.

De motor loeide toen de auto enkele honderden meters verderop de moskee voorbijraasde, nog tientallen meters doorreed en toen de weg verliet. Met onverminderde snelheid stuitte de wagen een voortuin in van een niet al te groot woonhuis, van waaruit schaars licht door een van de ramen naar buiten viel. Er waren mensen binnen, een hele groep, maar dat deed de bestuurder van de Defender niet. Zonder te remmen stuurde hij de wagen over het kleine gazon en boorde hem even later op volle snelheid door de zwakke voorgevel van het huis. Er klonk glasgerinkel, hout dat versplinterde, voordat de auto tot stilstand kwam.

De stilte die daarna neerdaalde deed onnatuurlijk aan. Alsof de omgeving ontkende wat er zojuist was gebeurd, of het op zijn minst negeerde. Maar het was slechts een kort moment, niet meer dan enkele seconden. Toen klonk er een oorverdovende knal en verlichtte een fontein van vuur de inmiddels volledig donkere hemel.